

ת"פ 52199/05/16 - מדינת ישראל נגד ג'יסון בטשון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 52199-05-16 מדינת ישראל נ' בטשון

לפני כבוד השופט שמאי בקר המאשימה:	מדינת ישראל
נגד	ע"י ב"כ עו"ד יניב זוסמן, תביעות תל אביב
הנאשם:	ג'יסון בטשון
	ע"י ב"כ עו"ד זהר דיבון, סנגוריה ציבורית

החלטה

מונחת לפניי בקשת התביעה "להעברת דיון למותב אחר - בהתאם לסעיף 143א (ה) לחוק סדר הדין הפלילי" (להלן: "הבקשה").

בהתאם להלכה הפסוקה, אתייחס אל הבקשה כאל **בקשה לפסלות שופט**.

לענין זה ראו למשל את פסק דינה של כבוד הנשיאה נאור בע"פ 1061/16 **רובינוב ואח' נגד מדינת ישראל** (פורסם ביום 11.2.16; להלן - "רובינוב"), ואת קביעת כבוד הנשיא גרוניס בענין זה, במסגרת ע"פ 4877/13 **סנד עווידה נגד מדינת ישראל** (פורסם ביום 22.4.14; להלן: "עווידה").

רקע כללי: כתב האישום והשתלשלות העניינים עד כאן

1. נגד הנאשם (להלן: "בטשון") הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה, לפי סעיף 186 (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

כתב האישום מחזיק משפט עובדתי אחד ויחיד, כדלקמן:

"ביום 3.2.16 בשעה 17:00 לערך, מחוץ לתחום ביתו וחצריו של הנאשם ברחוב מעבר ישי בבת ים, החזיק הנאשם בארנקו בסכין המוסוות ככרטיס אשראי, שלא למטרה כשרה".

עמוד 1

2. בהתאם לנהליו של בית המשפט, נותב התיק למוקד גישורי, והתקיים גישור שלא עלה יפה; על כן החליט בית המשפט של המוקד לקבוע את התיק **לשמיעת ראיות**, בפני מותב זה, וזאת ליום 22.11.17.

3. מספר ימים לפני ישיבת ההוכחות בתיק, הגיש אחד משלושת עדי התביעה המנויים בכתב האישום, השוטר ברק סיטון, בקשה לבית המשפט, במסגרתה עתר לשחרור משיבת ההוכחות הקרובה, הואיל והוא עתיד להיבחן בקורס משטרת, באותו היום. ביום 19.11.17 נעתר בית המשפט לבקשה, איחל לשוטר בהצלחה, והורה לו לעמוד בקשר עם התובע בתיק על מנת לקבל מועד חלופי למתן עדותו.

4. ביום 22.11.17 התקיימה ישיבה ראשונה בפני מותב זה, ובראשיתה פנו הצדדים אל בית המשפט, כדלקמן:

"בהסכמת ביהמ"ש נבקש לשתפו בדבר או שניים לגופו של ענין".

נערך דיון מחוץ לפרוטוקול, לבקשת הצדדים, והדבר בא לידי ביטוי בפרוטוקול בית המשפט כך:

"מתנהל דיון מחוץ לפרוטוקול בהסכמת הצדדים".

(ההדגשות לעיל, ובכל ציטוט בהמשך - הן שלי, ש.ב.).

5. במסגרת הדיון מחוץ לפרוטוקול הציגו הצדדים לעיון בית המשפט את דוח הפעולה של השוטר סיטון (להלן: "דוח הפעולה"), ובו נרשמו, בין היתר, למיטב הזכרון, הדברים הבאים:

"...במהלך פעילות בצפון העיר... ראיתי... קטנוע ... עליו רוכב אדם ממוצא מזרחי לחוץ ובעל תנועות גוף חדות ולחוצות...".

הוסבר לבית המשפט, כי אחר עיכובו של בטשון, רק לאור האמור לעיל, נמצאה אצלו הסכין נושא כתב האישום.

בית המשפט עיין בדוח הפעולה ולאחר מכן נרשמו בפרוטוקול בית המשפט הדברים הבאים:

"... על פני הדברים, גם אם אינני קובע מסמרות בשלב זה, הרי שנראה כי השוטר שבוודאי פעל מטעמים כשרים מתוך רצון לשמור על החוק, התנגש בהלכת בן חיים, במקרה זה. המלצת בית המשפט היא שהתביעה תחזור בה מכתב אישום זה, בהסכמה".

6. התובע ביקש להרהר בדבר, והכל עד יום 27.11.17, מועד בו נקבע (מראש) מועד הוכחות נוסף בתיק; וכך היה. בית המשפט החליט, בתום אותו דיון, כדלקמן: "**נדחה להוכחות, ככל שיהא בהן צורך, ליום 27.11.17...**". ביום 26.11.17, יום לפני ישיבת ההוכחות הבאה שנקבעה, הוגשה הבקשה דנא.

אליבא דהתביעה, הרי ש - "**לאור העובדה שבית המשפט הנכבד הביע את דעתו בצורה נחרצת לפרוטוקול, במסגרת של הליך גישור, הרי שאין מנוס, כעת משהחליטה התביעה להמשיך בניהולו של התיק, להעבירו בפני מותב אחר.**"

התביעה תמכה את בקשתה בהלכת **עווידה** (לעיל).

7. ביום 26.11.17 קבע בית המשפט כי הבקשה תידון למחרת היום.

8. ביום 27.11.17 התקיים דיון בבקשת הפסילה, כאשר התביעה חזרה על עמדתה, בפירוט רב, ואילו ההגנה מצדה יצאה חוצץ נגד הבקשה, תוך שהיא מעלה על נס את הפגיעה בהגינות ההליך, נוכח ההסכמה שבמסגרתה פנו הצדדים אל בית המשפט, וביקשו לשמוע את עמדתו ביחס לאותו דוח פעולה. הסנגורית עו"ד דיבון הבהירה כי "עוד לפני שהעד הגיע, הסכמתי להגשת הדוח (פעולה)". עוד טענה ההגנה, כי בקשתה של התביעה איננה אלא "פורום שופינג".

9. ניתנת האמת להיאמר, כי דעתו של בית המשפט לא היתה נוחה מן הבקשה, ועל כן מנה בפני התובע מספר נימוקים, שעיקרם בהגינות ההליך, ולפיהם מן הראוי שהתביעה תשקול שוב את בקשתה.

ביום 30.11.17 הודיעה התביעה כי היא עומדת על בקשתה, וכי ההודעה לבית המשפט היא על דעת ראש חטיבת התביעות, תנ"צ דדו זמיר. ימים לאחר מכן, בדיון אחר, ביקש התובע, בעל פה, כי ההחלטה תינתן במעמד הצדדים, על מנת שלא לפגוע בחמשת הימים אותם יש למנות לטובת הגשת ערעור מצידם. נוכח כל האמור לעיל, אין מנוס - ולהלן החלטתי.

10. נקדים קמעה את המאוחר, ועוד טרם נכבד לשאלת הפסלות, לקריטריונים החלים, לרציונאל שבבסיסם, ונראה כי אין כל בסיס לבקשתה של המדינה, מן הראוי לפתוח ולומר, כבר עתה, את הדברים כהויותם, וללא כחל ושרק: **שלא כדרכה, נהגה התביעה בתיק זה באופן שאינו עולה בקנה אחד עם הגינותו של ההליך המשפטי.**

במה דברים אמורים? צד למשפט אינו יכול ליזום פניה מוסכמת למותב השומע את הראיות בתיק, ולפיה מבוקש כי בית המשפט יעיין במסמך פלוני (שהוא ליבת התיק), וייתן את חוות דעתו המשפטית, ולאחר מכן - משלא נעמה חוות הדעת לאוזנו של אותו צד - לבקש את פסילתו.

כלל זה יפה לכולי עלמא. קל וחומר, בן בנו של קל וחומר, שהוא יפה שבעתיים ביחס למדינת ישראל, המיוצגת על ידי התביעה הפלילית. מהלך כגון דא עלול לפגוע לא רק בהגינות ההליך דנא, אלא גם באמון הציבור במערכת התביעה והשיפוט, גם יחד.

הלכת עווידה

11. נניח לרגע את ההגינות בצד; עוד נשוב אליה. עדיין, על מכונה עומדת השאלה: הקיימת עילת פסלות בתיק זה? לטעמי, התשובה שלילית.

12. בפרשת **עווידה** נדון התיק בפני שופטת פלונית, אשר הפנתה את בעלי הדין לגישור בפני שופטת אלמונית (המגשרת).

במסגרת הגישור הגיעו בעלי הדין להסדר טיעון, אולם ללא הסכמה ביחס לעונש, ועוד טרם החלו הטיעונים לעונש לפני השופטת המגשרת ביקשה המאשימה להעביר את הדיון לשופטת "המקורית" נוכח אי מיצוי ההליך במסגרת הגישור, והכל בהתאם לסעיף 143א(ה) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: "**חוק סדר הדין הפלילי**").

13. בקשת המדינה התקבלה והתיק הועבר לשם שמיעת טיעונים לעונש אל השופטת המקורית. עווידה ערער על החלטה זו וכבוד הנשיא גרוניס דחה את ערעורו. ראשית קבע כבוד הנשיא, כי מדובר בבקשת פסלות שופט, לכל דבר וענין, ובהמשך החליט לגופו של ענין, כך:

"לפי סעיף 77א(א) לחוק בתי המשפט, המבחן לפסלות שופט הוא חשש ממשי למשוא פנים. קיומו של חשש ממשי למשוא פנים נקבע לפי נסיבות המקרה המובא בפני בית המשפט. לצד זאת, סעיף 77א(א1) לחוק בתי המשפט קובע שורה של חזקות חלוטות, שבהתקיימן לא ישב שופט בדיון, אף אם לא הונחה תשתית מתאימה לביסוס חשש ממשי למשוא פנים בפועל במקרה הקונקרטי ...

דומה, כי השאלה המרכזית שהעניין שלפניי מעורר היא שאלת היחס בין הגישור הפלילי לבין דיני פסלות השופט. יוער, כי אין מחלוקת שסעיף 143א לחוק סדר הדין הפלילי (שהוסף בתיקון משנת 2006), חל בהליכי גישור, הגם שלשון הסעיף אינה משתמשת במפורש במונח "גישור" ... שופט בהליך גישור עשוי להיחשף לחומרים רבים שיש בהם כדי להשפיע על דעתו ביחס לנאשם. בנסיבות מסוימות, עלולה חשיפה זו לעלות כדי חשש ממשי למשוא פנים, ברף הנדרש לפי סעיף 77א לחוק בתי המשפט. כמו כן, כבר נפסק בעבר כי מעורבות אקטיבית של השופט בקידום הסדר טיעון בין הצדדים שבפניו, תוך הצגת יוזמות גישור, עשויה - אם כי לא בכל מקרה - לעלות כדי חשש ממשי למשוא פנים ... לאור כל אלה ברי, כי חשש למשוא פנים הוא שעומד ביסוד ההסדר שבסעיף 143א(ה) לחוק סדר הדין הפלילי...

10. לאור הדמיון בין הטעמים העומדים בבסיס ההסדר שבסעיף 143א(ה) לחוק סדר הדין הפלילי לבין הטעמים העומדים בבסיס דיני הפסלות, דומני כי סעיף 143א(ה) לחוק סדר הדין הפלילי יצר למעשה עילת פסלות סטטוטורית, נוספת על העילות המפורטות בסעיף 77א(1). הסעיף מקים חזקה חלוטה, לפיה למצער במקרים בהם הושג הסדר טיעון חלקי, בנוגע להודאה בעובדות, בדרך כלל בכתב אישום מתוקן, נדרשת העברת הדין מהשופט המגשר לשופט אחר, שלא השתתף בהליך המקדמי. חשוב לזכור שהשופט או השופטת העוסקים בגישור פועלים במטרה להשיג הסדר "סגור", הכולל הסכמה מלאה על העונש... מאחר שהמטרה הראשונית של הגישור היא להביא את המאשימה ואת הנאשם (באמצעות סניגורו) להסכמה מירבית, היינו להסדר טיעון "סגור", נחשף השופט המגשר לחומר שלא ניתן להביאו כאשר מדובר בדיון רגיל...

דיון והכרעה: הדיון שהתקיים לא היה דיון מקדמי וממילא לא קמה עילת פסילה

14. הנה כי כן, סעיף 143א(ה) לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי -

"אם לא יסתיים דיון בכתב האישום במסגרת דיון מקדמי לפי סעיף זה, יעביר בית המשפט את הדיון בכתב האישום לשופט אחר..."

במקרה דנא, עילת הפסלות הסטטוטורית הנוצרת לכאורה - איננה רלוונטית, לא נולדה כלל, מלכתחילה, וזאת משני טעמים, הן פורמאלי והן מהותי.

15. **פורמאלית**, משום שהדיון שהתקיים בפני מותב זה לא היה במסגרת "דיון מקדמי", ולא יכולה להיות מחלוקת כי מותב זה נקבע לשמוע את הראיות בתיק.

אף זאת: הליך הגישור **מוצה** כבר בפני בית המשפט של המוקד, והרי זו בדיוק הסיבה שהתיק נקבע להוכחות בפני מותב זה. התיק לא נקבע, לא במשתמע אף לא ברמז - לגישור או לדיון מקדמי. אדרבא, זומנו עדים לשיבת ההוכחות, עובדה שאינה עולה בקנה אחד עם דיון מקדמי.

ברם, כאמור לעיל, העד המרכזי (מתוך שלושה שלכאורה זומנו), אותו שוטר שעייב את בטשון ותפס בכליו את הסכין לכאורה, לא התייצב לדיון.

16. הצדדים הציגו אפוא, **מיוזמתם, ובהסכמה מלאה**, את דוח הפעולה של השוטר, העד הנפקד, לעיון בית המשפט, וביקשו את חוות דעתו, **המשפטית** (מסתמא לא התבקשה הערכת מהימנות של השוטר, למשל). לא דובר

על גישור, ואיש לא ביקש להפוך הדיון למקדמי, ענין שממילא אינו מקובל ואינו אפשרי בפני מותב שמונה לשמוע ראיות, לאחר שהליך גישור מוצה. לא למותר לציין עוד, שלאורך השנים מאז קם המוקד בבית המשפט בתל אביב, לא נתבקש מותב זה, **מעולם**, להפוך ישיבת הוכחות לישיבת גישור.

17. לא רק שאיש לא סבר כי הוא נוטל חלק בדיון מקדמי, אלא שקיים נימוק נוסף, אף הוא עדיין במישור הפורמאלי, המלמד שלא התקיים דיון מקדמי או גישור. אילולא היעדרותו של השוטר סיטון מן הדיון, מן הסתם היה הלה עולה על דוכן העדים, והיה מוגש לבית המשפט - מניה וביה - **אותו דוח הפעולה ממש** (ראו לעיל, הצהרת ההגנה כי הסכימה להגשת דוח הפעולה). במקרה דנא, הצהיר התובע, הן בדיון בו הוגש דוח הפעולה בהסכמה, והן בזה שלאחריו, בו נדונה בקשת הפסילה, כי - **"כל-כולו של התיק, פרשת התביעה, ההגנה, הסיכומים של בית המשפט - דוח פעולה; כל-כולו של התיק"**.

18. חוות דעתו המשפטית של בית המשפט למעשה אך "הוקדמה" במספר דקות, לבקשת הצדדים שניהם גם יחד, ולפי יוזמתם שלהם. הרי אם היה נוכח השוטר בבית המשפט, כעד, והיתה מתבקשת חוות דעתו של בית המשפט בענין המשפטי דנא, אם לפני עלות השוטר אל דוכן העדים, ואם במהלך עדותו - היתה חוות הדעת המשפטית - זהה.

19. סוף דבר אפוא, שבמקרה זה, שעה שבין הצדדים פעורה מחלוקת נקודתית ביותר, משפטית גרידא, אין שום משמעות לכך שדוח הפעולה (למעשה, "התיק כולו") נמסר לעיון בית המשפט של ההוכחות בהסכמת הצדדים וביוזמתם (ולא פעם הרי נעשה הדבר במסגרת "תיק מוצגים" מוסכם, המוגש מראש), או שהיה מוגש לבית המשפט, כדת וכדין, על ידי שוטר שהוזהר לומר אמת, על דוכן העדים.

20. אל הנימוק הפורמאלי דלעיל מצטרף גם נימוק מהותי, היורד לשורש הלכת **עווידה**.

עיון בפרשת **עווידה**, ובנימוקיו של כבוד הנשיא גרוניס, על הצורך בפסילה סטטוטורית ביחס לשופט מגשר, מלמד כי הטעם **היחידי** לכך נעוץ בחשש שהשופט המגשר -

"עשוי להחשף לחומרים רבים שיש בהם כדי להשפיע על דעתו ביחס לנאשם. בנסיבות מסוימות, עלולה חשיפה זו לעלות כדי חשש ממשי למשוא פנים... נפסק בעבר כי מעורבות אקטיבית של השופט בקידום הסדר טיעון בין הצדדים שבפניו, תוך הצגת יוזמות גישור, עשויה - אם כי לא בכל מקרה - לעלות כדי חשש ממשי למשוא פנים..."

...

מאחר שהמטרה הראשונית של הגישור היא להביא את המאשימה ואת הנאשם (באמצעות סנגורו) להסכמה מירבית, היינו להסדר טיעון "סגור", נחשף השופט המגשר לחומר שלא ניתן להביא כאשר מדובר בדיון רגיל..."

עינינו הרואות, שהרציונאל שעליו נשענת הלכת עווידה לא מתקיים, אפילו לא בקירוב, בענייננו: בית המשפט לא נחשף לחומר "אסור", לא שמע פרטים אסורים אודות עברו של הנאשם, ובשום פנים ואופן לא טמן ידו בצלחת הסדר טיעון, או עונש, או תסקיר, וכיוצא באלה עניינים ששופט שאמור לשמוע הוכחות בתיק - ידיר רגליו מהם. אדרבא ואדרבא: בית המשפט "נחשף" (במרכאות כפולות) לראיה אחת ויחידה, שעל פי שני הצדדים גם יחד היא הראיה היחידה, או למצער - העיקרית, בתיק זה. לא זו בלבד שאין המדובר בראיה שיש בה כדי "להכתים" את דעתו של השופט האובייקטיבי, אלא שאותו שופט ממש אמור היה לקבל לידי את אותה הראיה, היא ולא אחרת, שהיא "כל התיק כולו", בחלוף דקה או שתיים, לכל המאוחר, מעלות השוטר שרשם את דוח הפעולה, על דוכן העדים. לא למותר לציין עוד, כי ההגיון שבבסיס איסור חשיפת החומר, הוא הגיון המצוי ו"שייך", בדרך כלל, למגרשה של הסנגוריה. ודוק: מי הוא הנפגע העיקרי מחשיפת פרטים "אסורים" לבית המשפט? עבר פלילי, מאסר על תנאי וכיוצא באלה עניינים - הם פרטים שיש בהם כדי לפגוע בהגנה, ולא בתביעה. קשה להלום או להבין, איפוא, כיצד זה דווקא התביעה מבקשת, על בסיס נימוקיו של כבוד הנשיא גרוניס בהלכת עווידה, לפסול שופט ש"חטא", לשיטתה, בקיום דיון מקדמי.

מה להלכת **עווידה**, איפוא, ולפסילה הסטטוטורית שבסעיף 143א (ה) לחוק סדר הדין הפלילי, ולמקרה דנא? מאומה.

21. הנה כי כן, לא זו בלבד שלא התנהל דיון מקדמי או גישור בפני מותב זה, לא במובן הפורמאלי, ואיש לא חשב כך ב"זמן אמיתי", אלא שגם במובן המהותי מתחייבת המסקנה לפיה אין ההגיון שבבסיס סעיף 143א (ה) לחוק ולהלכת עווידה - משתרע על הנסיבות דכאן.

הבקשה ל"העברת הדין לשופט אחר" אינה עולה בקנה אחד עם הגינות ההליך

22. נימקתי לעיל, מדוע דין הבקשה להידחות. ואולם, אפילו קיימת במקרה דנא עילת פסילה (ואיני סבור כך), הרי שעדיין - מוטב לולא היתה מוגשת הבקשה; דומני, כי התביעה במקרה זה מבכרת, משום מה, להיות צודקת מאשר חכמה והוגנת.

23. הטחו עיניה של התביעה מלראות את הברור מאליו? אין יוזמים, בהסכמה, קבלת חוות דעתו של בית משפט היושב בדיון, בענין משפטי גרידא, זולת אם יש בכוונת הצדדים לעמוד מאחורי אותה ההסכמה. יובהר ויודגש: התביעה **אינה** חייבת, בשום פנים ואופן, לשוח ראשה בפני חוות הדעת המשפטית של בית המשפט ולהסכים לה. לא ולא. הרי יכולה התביעה לקבל את דעת בית המשפט, ובאותה מידה ממש, יכולה היא להמשיך ולנהל משפט, לנסות לשכנע אחרת, לקבל החלטה שיפוטית, ואזי - אם לא טובה היא בעיניה - לערער עליה. במקרה דנא, אפילו "קל" הדבר, שהרי מדובר בענין משפטי, כזה שלבית המשפט של הערכאה הראשונה אין כל יתרון של ממש על פני בית המשפט המחוזי. יכולה איפוא תביעה הגונה לקבל את דעתו של בית המשפט, ויכולה היא שלא. אולם, דבר אחד לא ראוי לעשות, והוא "לשבור את הכלים", ולבקש העברת הענין לשופט אחר. פשוט מאד, It's not done.

24. על מנת לראות עד כמה בלתי רגילה התנהלותה של התביעה, אשאל כך: לו היה בית המשפט מנפק חוות דעת משפטית שונה, הפוכה, מזו שמסר לצדדים, האם גם אז היתה התביעה קמה ומבקשת להעביר הדין לשופט אחר,

או מסכימה לבקשת ההגנה לעשות כן? כלל איני בטוח, ואין המדובר בתשובה היפוטטית. ודוק: במקרה אחר שבא לפני בית משפט זה (אליו הפנתה דווקא התביעה בטיעוניה), רק לאחרונה, ניסה השופט דשם לסייע בידי הצדדים להגיע לפתרון מוסכם, כולל, לרבות דיון ברכיבי ענישה. הנסיון עלה על שרטון, והסנגור ביקש לפסול את השופט, שדחה את בקשתו (ת"פ 14664-09-15 מדינת ישראל נ' רובינב ואח', החלטה מיום 3.2.16). ערעור הנאשם לבית המשפט העליון התקבל, בהתאם להלכת **עוידה**, נוכח הדיון של בית המשפט ברכיבי ענישה וכיוצא באלה עניינים (**רובינב**, לעיל). מה לזאת ולענייננו? ובכן, באותו המקרה, הגם שהיה בעל סממנים "עווידיים" מובהקים (להבדיל מהמקרה כאן, בו לא נחשף בית המשפט לשום פרט או ראיה "אסורים") - **התנגדה** התביעה המשטרית[1] לפסלות השופט, מניה וביה, בסתירה מוחלטת לעמדתה היום.

25. כתבתי לעיל, בראשית ההחלטה, על אמון הציבור בבית המשפט, ובשיטת המשפט. אסביר עתה. צא וחשוב: מה קל יותר היה לבית המשפט מאשר לקבל את מה שהכתירה התביעה, לפחות בתחילה, כ"בקשת העברה" טכנית, ולהורות, אולי אף בפתקית - "כמבוקש"? לכאורה, ה"רווח" כפול היה: גם היה התיק עובר הלאה והיומן מתפנה לכתיבת הכרעות דין, וגם היתה נמנעת לכאורה בקשת פסילה (שחו ואגל לכם סוד: אין שופט בעולם המחבב בקשות פסילה). אולם אז, איכה יכול היה בית המשפט להישיר עיניו אל מול הסנגוריה, וחשוב לא פחות - אל מול פניו של בטשון המתוסכל? מה יחשוב נאשם היוצא את היכל הצדק, לאחר ששמע את חוות דעתו המשפטית (החויבית כלפיו) של בית המשפט שהתבקש על ידי התביעה לעשות כן, לכשישמע שהתיק עבר לשופט אחר? אם יספר הנאשם בציבור שתיקו הפלילי לא פסק מלנדוד עד אשר ימצא השופט ה"מתאים" לתביעה - הייחשב לבדאי או לגוזמאי? איני בטוח, כלל וכלל.

26. הנה כי כן, אף אם היה טעם בבקשתה של התביעה, הרי שבאופן אירוני ביחס להגשתה של בקשת פסילה, דווקא בה, בבקשת התביעה, יש משום פגיעה בתחושת הצדק ובמראיתו. דווקא מראית פני הצדק - היא שמחייבת הותרת הדיון בתיק דנא בפני מותב זה.

27. ואם יהא מי שיסבור כי חרף אי-הנוחות מהילוכה של התביעה עדיין קיימת עילת פסילה מחמת "משוא פנים" בתיק זה, נשיב לו כך: אין צד למשפט רשאי "לבקש משוא-פנים", לקבל "משוא פנים", ואזי לזעוק "יתום אני - יש כאן משוא פנים!". המניעות זועקת לשמי המשפט. ורק לחלופין ולשם הזהירות נוסיף: התביעה הבהירה בבקשתה, כי היא "מאמינה" בתיק, הגם שבית המשפט המליץ לה לחזור בה מכתב האישום. **אם מאמינה התביעה בתיקה - פשיטא שעדיין פתוחה בפניה הדרך לבוא ולשכנע את בית המשפט בצדקתה.**

28. טרם חתימה אטעים, כי לא קל ולא נוח לבית המשפט לקבוע כי התביעה נהגה באורח שאינו הגון. אדרבא, לא רק ההגנה הופתעה מאד מבקשת הפסילה (ראו דבריה הקשים בפרוטוקול בו נדונה הבקשה). רק נוכח אותה התחושה, הפצרתי בתביעה, ממש כך, לשקול שוב את הדבר, במסגרת הדיון שנערך בעניינה; לשווא. התובעים המשטרתיים הם משרתי ציבור מצטיינים; לעולם יופיעו לדיונים בזמן, מקצוענים, מוכנים היטב, מכירים את החומר הראייתי על בוריו, אהודים על חבריהם, הסנגורים והסנגוריות, **ותמיד** - הוגנים וישרים. על רקע כל זאת, לא ברורה לי התנהלותה של התביעה בתיק זה, ורב התמהון.

29. סוף דבר, שהבקשה להעברת הדיון למותב אחר/בקשת הפסילה - נדחית.

ניתנה היום, ו' טבת תשע"ח, 24 דצמבר 2017, בנוכחות
הצדדים.

[1] יצוין, כי בדיון בבית המשפט העליון **הסכימה** הפרקליטות לקבלת הערעור.